Evie-nek és Teddynek. Szuperek vagytok!

A mű eredeti címe: *You Are Awesome*
First published in Great Britain in 2018 by Wren & Rook

Copyright © Matthew Syed
Illustration copyright © Toby Triumph
A 24. oldalon található illusztráció © Shutterstock.com/Ivanov Alexey

Hungarian translation © Kertész Edina, 2019

Minden jog fenntartva.

A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Kiadta a Manó Könyvek Kiadó Kft., az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja. 2019
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
www.manokonyvek.hu
Felelős kiadó: Kolosi Beáta ügyvezető igazgató
Minden jog fenntartva.

Fordította: Kertész Edina
Felelős szerkesztő: Boczán Bea
Olvasószerkesztő: Aranyossyné Bondi Judit
Műszaki vezető: Rácz Julianna

SZUPER VAGY!

Matthew Syed

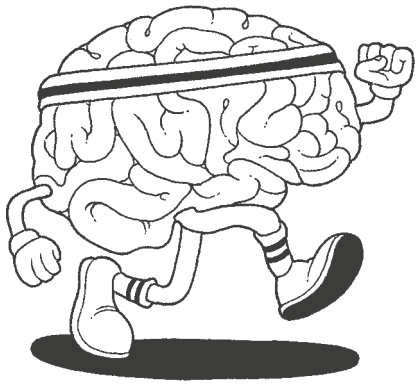

ILLUSZTRÁLTA

Toby Triumph

TARTALOM

1. fejezet 10

ÁTLAGOS GYEREKTŐL SZUPER GYEREKIG

2. fejezet 32

MI TART VISSZA?

3. fejezet 64

A FANTASZTIKUSAN RUGALMAS (ÉS KÉPLÉKENY) AGYAD

4. fejezet 76

A GYAKORLÁS TESZ TÖKÉLETESSÉ SZUPERRÉ

5. fejezet 94

ZSENI, VAGY MÉGSEM?

6. fejezet 118

KIS LÉPÉSEK, **NAGY** UGRÁSOK

7. fejezet 136

NYOMÁS ALATT

8. fejezet 146

SEMMI NEM ÁLLÍTHAT MEG!

ÍGY LEHETSZ

SZU-PER TEIS

Valamit jól csinálni nem is olyan nehéz,
mint gondolnád. Valójában mindenki képes rá,
hogy elérjen szinte bármit.

CSAK NAGYON ELFOGLALT VAGY, IGAZ?

Lássuk csak! Túl sok mindent kell csinálnod: házi feladatok, sportolás, lógni a barátokkal, csetelni... Igazi kihívás mindenre időt szakítani. És mindenben jónak lenni még nagyobb kihívás.

És itt jön képbe ez a könyv. Bevezet a titokba, hogyan hozd ki a legtöbbet magadból, és elárulja, mit tudnak a sikerről azok, akik nagyon jók a maguk területén. Ha van olyan barátod, aki látszólag anélkül teljesít az iskolában, hogy megerőltetné magát, vagy van egy testvéred, aki idegesítően jobb nálad teniszben, vagy egyszerűen csak nem tudod, miben is vagy a legjobb – akkor ez a könyv neked szól.

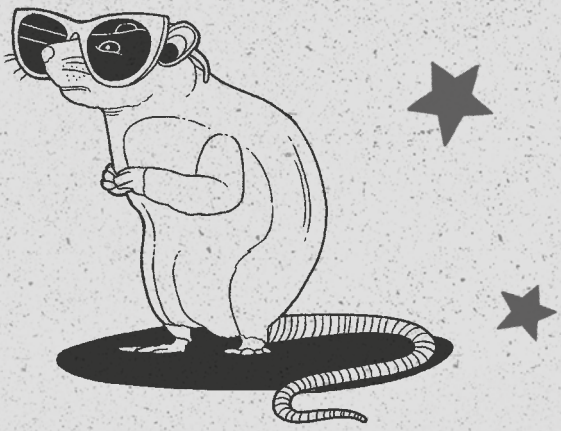

Mit találsz benne? Nos, megpróbálunk a siker nyomába eredni, leásni az elménk mélyére, hogy megértsük, hogyan tehetünk szert új készségekre, milyen módszerekkel építhetjük fel az önbizalmad és aknázhatjuk ki a lehetőségeidet. Eloszlatunk néhány legendát azzal kapcsolatosan, hogy mit jelent kiemelkedni az átlagból, megosztunk néhány történetet arról, hogyan jutottak fel a szupersikeres emberek a csúcsra, megadjuk a szükséges támogatást, és tanácsokkal látunk el, hogyan tűnhetsz ki a képességeiddel.

Szóval, ha készen állsz a kihívásokra, kezdjük... Ne húzzuk az időt, hiszen csodálatos vlogger, zongorista, fizikus, teniszbajnok, sakknagymester, mélytengeri búvár, sebész, miniszterelnök, hacker, titkosügynök, focista, matematikus, régész, tanár, vízvezeték-szerelő, ügyvéd, barista, szakács, útikönyvíró, kutyasétáltató, tévébemondó, kosárlabda-játékos, rocksztár, űrhajós vagy sajtfelelős akarsz lenni (nem, én sem tudom, mi az, de tényleg van ilyen munka, és ha ezt választod, biztos, hogy nagyon jó leszel benne).

Ó, igen, és ami azt a tökéletes szelfit, matekdoga-eredményt vagy elképesztő zongora-előadást illeti: aki azt mondja, nem gyakorolt, igenis, hazudik.

ÁTLAGOS
GYEREKTŐL
SZUPER
GYEREKIG

1

Képzelj el egy teljesen átlagos gyereket, aki egy átlagos utcában él, egy átlagos külvárosban. Talán már sejted is, hová akarunk kilyukadni. Ez a gyerek (nevezzük, mondjuk, ***„Á” Gyerek****nek) a hétvégéjét valószínűleg azzal tölti, hogy egy átlagos bevásárlóközpontban lóg, aztán hazamegy, hogy az átlagos otthonukban átlagos vacsorát egyen. Érted már, ugye? Az egész meglehetősen… átlagos.*

Ami pedig a város híres fiait és lányait illeti – tudod, azok, akik arra születtek, hogy nagy dolgokat vigyenek véghez és megváltozassák a világot –, nos, ők meglehetősen kevesen vannak. Jó, igen, volt egyvalaki, aki a tévében elmondta az időjárás-előrejelzést, meg az, aki a ’80-as években (valószínűleg) feltalált egy fontos alkatrészt a centrifugákhoz. Ennyi. Őszintén szólva ez az átlagos város unalmasabb, mint a legunalmasabb nap **Unalomfalvá**n.

Már hallom is, ahogy azt kérdezed: miért kezdődik ez a könyv ezzel a tömény unalommal? Miért foglalkozunk egyáltalán **„Á” Gyerek**kel, aki az emeletes ágyán fekszik az átlagos gyerekszobájában? Nos, éppen az a lényeg: hogy ez az **„Á” Gyerek** átlagos, mint bármelyik gyerek. Mondjuk, mint például te. De hamarosan valami csodálatos történik.

„Á” GYEREK ÉLETE ÖRÖKRE MEGVÁLTOZIK.

Nem, nem csípi meg egy radioaktív pók, és nem csap bele egy villám, amitől

lesz. Ehelyett egyik nap, amikor hazatér az iskolából, **„Á" Gyerek**et a szülei odakint várják, a ház előtt.

„Á" Gyerek biztos benne, hogy készülnek valamire. Az anyukája ugrándozik, mint valami túlpörgött béka, az apukája pedig vigyorog. Igen, vigyorog. **„Á" Gyerek** tudja, hogy ez csak egyetlen dolgot jelenthet. Meglepetést tartogatnak számára.

– Csukd be a szemed – sikítja az anyukája két ugrás között. **„Á" Gyerek** engedelmeskedik, de közben reméli, hogy ez az egész nem olyasmi lesz, mint a legutóbbi „meglepetés", amivel előrukkoltak. A trambulinos ajándék, ami azzal a megaláztatással végződött, hogy hívni kellett a tűzoltókat...

Apu izgatottan felnyitja a garázsajtót.

– Rendben, most már kinyithatod!

„Á" Gyerek egy pillanatig nem ért semmit. A szülei mögötte állnak, és dagadnak büszkeségtől.

– Öööö… egy asztal – mondja **„Á” Gyerek** összezavarodva.

– Tudom, hogy úgy néz ki, mint egy régi asztal – feleli sietve az apukája –, de nézd csak meg jobban, ez egy pingpongasztal!

Mielőtt **„Á” Gyerek** válaszolhatna, az anyukája ütőt és pingponglabdát nyom a kezébe, és mielőtt még azt mondhatná, „pingpongütő”, az apukája a háló túloldalán terem.

– Mire vársz még? – rikoltja az anyuka már-már az őrület határán. Az apuka is túlfűtöttnek tűnik, olyasvalakinek, aki veszélyt jelenthet önmagára vagy a szomszédságra. Nyújtógyakorlatokat végez a lábával, és olyan pózba vágja magát, amilyet **„Á” Gyerek** még sosem látott (gondolj csak egy perecre).

– Gyerünk, kezdjük már! – kiabál az apja az asztal túloldaláról.

„Á” Gyerek szemügyre veszi az apját a háló túloldalán. Az este nem várt fordulatot vett. Ám végül mégis felemeli az ütőt, és várja az apukája szerváját – és itt van az a pont, ahol meg kell nyomnunk a történetben a „pause” gombot. Hogy miért? Mert **„Á” Gyerek**nek döntést kell hoznia, mégpedig gyorsan, mint a villám.

Nem, nem az én villámról van szó.

Arról van szó, hogy két lehetőség közül kell választania. Az egyik döntés az átlagos, jelentéktelen élethez vezet. A másik viszont egy **izgalmas, csodálatos utazáshoz** és mindahhoz, amiről ezután fogunk beszélni.

De a legjobb részt tartogassuk a végére, és kezdjük azzal a döntéssel, amitől **„Á” Gyerek** nem lesz más, mint

ÁTLAGOS GYEREK

Oké, térjünk vissza a történethez. **Átlagos Gyerek** vár (tovább, mint gondolta. Az apukája visszament a házba a kabala fejpántjáért). A pingponglabda lövedékként érkezik a háló túloldaláról. És **Átlagos Gyerek** elhibázza. Teljesen. Hát, ilyen a balszerencse, gondolja. Úgy tűnik, apu jó ebben. Talán csak szerencséje volt. Vagy azok a nyújtógyakorlatok segítettek neki (esetleg a fejpánt). **Átlagos Gyerek** újra mepgróbálja. A labda ezúttal oldalra repül, lepattan az asztalról és a garázsajtóig süvít.

– Semmi gond – biztatja az apukája. – Próbáld újra.

Átlagos Gyerek, aki mostanra céklaszínűvé vörösödött, nem igazán élvezi a dolgot.

Még egyszer megpróbálja visszaütni a labdát. Ám az ezúttal átrepül a háló felett, egészen az apjáig, akitől egy rakéta sebességével tér vissza. Pattan egyet az asztal szélén, majd könyökön találja **Átlagos Gyerek**et.

– Gyerünk, kisöreg! – kiabál az apja, ugrándozva, mint egy profi. – Jobban is megy ez neked.

Átlagos Gyerek felszedi a labdát a földről, és úgy dönt, kölcsönkéri a fejpántot, hogy rögzíthesse sérült könyökét. Visszavánszorog az asztalhoz, de valahogy nem túl lelkesen. Kissé aggódik, hogy további megaláztatásban lesz része az apukájától (aki, úgy tűnik, rátalált a benne rejtőző olimpikonra), és szívesebben lenne most a szobájában a játékkonzoljával. Feltéve, hogy nem a konzol nyer.

– Elég volt – mondja, és az asztalra teszi az ütőt. – De azért köszi.

A szülei egy ideig egymást hibáztatják. Vagy inkább az anyukája hibáztatja az apukáját, amiért túlteng benne a versenyszellem, de hamarosan nyilvánvalóvá válik, hogy **Átlagos Gyerek**ben nincs meg az a tűz, ami arra késztetné, hogy felvegye a kesztyűt.

– De nem vagyok jó benne – ellenkezik **Átlagos Gyerek,** amikor az apja a következő héten játszani hívja. És, ami azt illeti, a múltkori horzsolása épp csak hogy begyógyult...

– Miért nem gyakorolsz egy kicsit Andrew-val? – javasolja az anyukája. Ez **Átlagos Gyerek** legrosszabb rémálma. Az apja semmi a bátyjához képest, akiben több a versenyszellem, mint Mo Farah hosszútávfutóban, tíz kilométeren. Kizárt, hogy hagyja magát elverni ettől a félnótástól, aki másnap az egész iskolában szétkürtölné a dolgot.

– Kösz, nem – sóhajt **Átlagos Gyerek,** és a szobája felé veszi az irányt. – Biztos, hogy ő is jobb nálam.